

CSAK MENJ, ÉS HIRDESD SZAVAM!

Mennybemenetel ünnepe | 2022. május 28.

Alapige: Lukács 24:36-53.

Bevezetés

Krisztus mennybemenetelét a hagyomány szerint a 4-5. századtól, Nagy Konstantin korától kezdték ünnepelni. Mennybemenetel ünnepe, közkeletű nevén: „áldozócsüörtök”, egy „elfelejtett” ünnep. Húsvét és pünkösd, Jézus feltámadása és a Szentlélek kitöltetése között jelentőségét veszítette. Pedig Jézus mennybemenetele az üdvtörténetben éppen olyan fontos állomás, mint a születés, a kereszthalál, a feltámadás vagy a Lélek kitöltetése.

Jézus mennybemenetele egy furcsa ünnep is, mert látszólag az Isten távozásáról szól. *Miért ünnepelnénk azt, hogy Jézus, az Isten Fia, elhagyja ezt a világot? „... jobb nektek, ha én elmegyek...”* Jn. 16,7. – mondta Jézus tanítványainak. De mi vitatkoznánk ezzel: nem lett volna jobb, ha itt marad? Jézus felment a mennybe, és lehet, hogy ott fenn uralkodik, de itt lent ebből az uralkodásból alig látszik valami. Inkább azt érezzük, mintha Jézus elmenetelével inkább hátat fordított volna az emberiségnek.

Lukács azonban valami egészen másról beszél! Nem tragédiaként írja le Jézus mennybemenetelét, hanem fontos üzeneteket kapcsol hozzá! Ezekről az üzenetekről szeretnék ma beszélni!

1.

Lukács, evangéliumának végén sűríti az eseményeket. Nem beszél például Jézus feltámadása utáni összes megjelenéséről, hanem csak egy megjelenését írja le, azt, amikor a Mester feltámadása után megmutatja önmagát tanítványainak. S akárcsak az utolsó vacsorán, Jézus nála is asztal mellett készíti övéit mindarra, ami ezután következik.

Ott az asztal mellett arra emlékezteti őket, hogy nem történt más, mint az, hogy beteljesedett mindaz, „**ami meg van írva rólam Mózes törvényében, a prófétáknál és a zsoltárokbán.**”^{24,44.} – mondja Jézus, majd így folytatja: „**Úgy van megírva, hogy a Krisztusnak szenvednie kell, de a harmadik napon fel kell támadnia a halottak közül...**”^{24,45.} Mindaz, ami történt tehát csak azért érthette váratlanul tanítványait, mert hiába ismerték, hiába olvasták, „**nem értették az Írásokat**”.

Lukács **ELSŐ üzenete** éppen ez: „**Akkor megnyitotta az ő értelmüket, hogy értsék az írásokat.**”^{24,45.} Ez azt jelenti, hogy *a tanítványok nem jutottak el önmaguktól az Írás értelmének felismeréséig.* Hiába hallották éveken keresztül a leghitelesebb magyarázatot, hiába éltek át csodákat, hiába élték át a feltámadás valóságát. Képtelenek voltak ezeket összekapcsolni az Írással, a bibliai – itt az ószövetségi – kijelentéssel egészen addig, amíg Jézus nem tette képessé őket erre. *A „megnyitott értelem” látja az összefüggést a Biblia kijelentése és az élet valóság között.*

Jézus erre nyitotta fel az Ő tanítványai értelmét. Így történik ez ma is! *Hit ott születik, ahol Isten megnyitja valakinek az értelmét.* A nem hívő ember számára a Biblia kijelentése „megnyitott értelem” nélkül semmit sem jelent. Egy érthetetlen könyv, amely ósdi és elavult szövegeivel végtelen távol van a mi modern világunktól. De ha Isten megnyitja az értelmünket, egyszerre a Biblia döbbenetes igazsága feltárul előttünk, és képessé válunk arra, hogy a régi igazságokat megértsük, sőt alkalmazzuk azokat az életünkben. Egyszerre kiderül, hogy a Szentírás nem az

a régi és elavult könyv, mint aminek gondoltuk, mert kijelentései a mai modern világban is éppen úgy megállnak, mint száz vagy ezer évvel ezelőtt.

Jézus mennybemenetele előtt tehát arra tanítja meg követőit, hogyan olvassák az Írásokat. De ott, ahol megnyílt a szem és megnyílt az értelem, a testi Jézusra nincsen szükség többé. *Jézus elment, mégis itt maradt velünk: a Bibliában.* És a tanítvány számára ez elég bizonyosság.

2.

Lukács meglepően fogalmaz: **„Úgy van megírva, hogy a Krisztusnak szenvednie kell, de a harmadik napon fel kell támadnia a halottak közül...”** ^{24,46}, majd így folytatja: **„és hirdetni kell az ő nevében a megtérést és a bűnbocsánatot minden nép között, Jeruzsálemtől kezdve.”** ^{24,47}. *Mi ebben a meglepő?* Az, hogy a szövegből az derül ki, hogy nemcsak Jézus szenvedése és feltámadása, hanem az erről szóló *bizonyágtétel is kezdettől fogva része volt Isten elképzelésének!*

Ez Lukács **MÁSODIK üzenete**: *Jézus elmegy, de küldetést ad*. Hiszen Mesterük elmenetele után a tanítványoknak kell folytatnia, nekik átvenniük az Ő küldetését. E pillanattól kezdve nekik kell hirdetniük a megtérés szükségességét és a bűnbocsánat evangéliumát **„minden nép között, Jeruzsálemtől kezdve”**. ^{24,47}. Ez a keresztyén Egyház, benne minden gyülekezet küldetése, és a mi személyes feladatunk és felelősségünk is: *bizonyágot tenni arról, hogy Jézus él, Ő valóság, és benne és vele lehetséges újat kezdeni a régi elrontott élet helyett, mert minden bűnre van bocsánat!*

Jézus elmegy, de ebben a küldetésben nem hagy egyedül. Ezért mondja ezt: **„én elküldöm nektek, akit Atyám ígért”** ^{24,49}, mert Jézus Szentlelke által velünk van, velünk marad, és együtt munkálkodik velünk. A mi feladatunk hirdetni azt, amit ránk bízott, Ő pedig Lelke által, a mi bizonyágtételünket felhasználva, megnyitja mások értelmét is, hogy ők is értsék az Írásokat! **Ez a hit útja lélektől-lélekig a Lélek által, Istentől-emberig, majd embertől-emberig.**

3.

„Ezután kivitte őket Betániáig, felemelte a kezét, és megáldotta őket. És miközben áldotta őket, eltávolodott tőlük, és felvitetett a mennybe.” ^{24,50}. – folytatódik Lukács híradása. És egyben ez az evangélista **HARMADIK üzenete**: *Jézus elmegy, de az áldása velünk marad*. Ennek az áldásnak a végén nem hangzik el az „*ámen*”. Az „*ámen*” a befejezettséget jelentené, de ez az áldás azóta is tart, és tartani fog ennek a világnak a végezetéig.

A Biblia értelmezése szerint az áldás mindig Isten jelenlét jelenti. Áldott élet az, amelyben jelen van, jelen lehet Isten a maga erejével, súlyával, kegyelmével, szeretetével. A tanítványok tehát Isten jelenlétében, egy olyan légkörben végezhetik Jézustól kapott küldetésük teljesítését, ahol ezt folyamatosan átélhetik. Jézus áldásának bizonyossága és biztonsága vesz körül bennünket.

„Azok pedig leborulva imádták őt, majd nagy örömmel visszatértek Jeruzsálembe; mindig a templomban voltak, és áldották Istent.” ^{24,52}. – fejezi be Lukács az evangéliumát. A tanítványok átélik azt, hogy Jézus elmegy. De ezt mégsem veszteségként élik meg. Nem lett jobb a világuk, nem lettek mások ellenségeik szándékai, mégis Isten jelenlétének öröme és Isten dicsérete tölti be a szívüket. **Érthetetlen?** Nem, mert ma is ugyanezt élheti át az, aki mindazt megtapasztalja, amit akkor és ott ők áléltek: *Jézus bár fizikai értelemben nincsen itt, Szentlelke által mégis jelen van bennünk és velünk.*

Befejezés

Mert ma is megtörténik ugyanez a csoda! Megtörténhet veled és velem, velünk is az, ami az első tanítványokkal: *Jézus megnyitotta az értelmüket, hogy értsék az Írás és az életük közötti összefüggéseket. Jézus rájuk bízta saját küldetésének folytatását: a megtérés és bűnbocsánat evangéliumának hirdetését. És végül bár Jézus elment, de áldása mégis velük maradt, és Lelke által együtt munkálkodott velük.*

Jézus mennybemenetele nem a távozó, bennünket elhagyó, nekünk hátat fordító Isten búcsújának az ünnepe, hanem a tanítványok előre lépésének, megbízatásának különleges pillanata! Ők elfogadták ezt a megbízatást, elmentek és hirdették Jézus nevében a megtérést és a bűnbocsánatot minden nép között, Jeruzsálemtől kezdve. *Készek vagyunk mi is elfogadni ezt a megbízatást örömmel, hálával, és fentről kapott erővel, hogy Krisztus lelkületével eleget tegyünk annak, amit ránk bízott?*

Ahogy ezt egy ismerős énekünk mondja:

*„Indulj, és menj, hirdesd szavam, népemhez küldelek én.
Tövis és gaz, vér és panasz, Meddig hallgassam még én?
Küldelek én, megáldlak én, Csak menj, és hirdesd szavam.
Tüzessé teszem ajkaidat, Gyémánttá homlokodat.
Népemnek őrévé rendellek én, Lelkemet adom melléd.”*